

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Livsens Ondskab

Citation: Wied, Gustav: "Livsens Ondskab. 1967", i Wied, Gustav: *Livsens Ondskab. 1967*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied07val-shoot-idm139827613763872/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Livsens Ondskab. 1967

sin Cigar. Og Damerne kilede løs paa deres Strikketøjer henne i Halvmørket ved Vinduerne.

Der blev ikke talt meget. Thi Gaasen laa tungt. Og enhver havde jo ogsaa sine egne Tanker at sysle med.

Af og til kastede Thomsen et stjaalent Blik hen mod Kusinen. Og traf det sig saa, at deres Øjne mødtes, gik Wulfdine sporenstregs tre Alen i Jorden.

Klokken slog syv.

— Let dig saa, Dine! sagde Degnen.

Dine fór op som Trolde af Æske.

Og saa bød man Farvel og Tak for i Dag.

— —

— Ja, man ser snart ud til Jer, sagde Manuel, da han havde hjulpet Gæsterne paa Vognen henne i Købmandsgaarden.

— Aaja, saamænd, ja, nikkede Degnen tilbage — Du er velkommen, Søstersøn! ... Naa! tjø! tjø! tjø! Saa ka' vi, Lotte!

Og saa rullede de af.

VIII

„Klumpen“'s lille Moder var syg.

En Formiddag for omtrent fjorten Dage siden var Madam Levertin, Symadammen, som boede i Stuen neden under Fru Frandsens Lejlighed, kommen styrtende hen paa Skolen ganske hvid i Ansigtet og havde sagt, at Fredrik maatte komme hjem, for Fruen havde faaet Blodspyt og „laa hen“.

Tilfældigvis var Madammen netop buidret ind i den Klasse, hvor Fredrik (ifølge Tyngdens Love) beklædte Fukspladsen. Og næppe havde Drengen hørt hendes stakaandede Melding, før han rejste sig fra Bænken, lod Bøger og Madkasse være, hvad de var, og sagde, hørød i Hovedet af tilbageetrængt Graad:

— Nu gaar jeg, Hr. Lauersen.

Og Hr. Lauersen lod ham gaa uden at kny. Havde han gjort den mindste Mine til at ville fremkomme med en Ind-